

Τὴν ἡρώτα, ἂν τὸ ἐνόει! Αὐτὴ, ἥτις ἀπὸ δύο μηνῶν δὲν ἔτρωγεν ἄλλο πρᾶγμα! . . . Ἐν τούτοις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ἀνάρρωσις, τὸ ἔργον μᾶς ἐγίνετο δυσκολώτερον. Ἐκείνη ἡ αἰμωδίασις ὅλων τοῦ τῶν αἰσθήσεων, ὅλων τῶν μελῶν του, ἡ ὁποία τόσον πολὺ μᾶς εἶχεν ἐξυπηρετήσει ἕως τότε, ἤρχισε νὰ ἐξαλειφῇται. Δύο τρεῖς φορὰς ἤδη αἱ βροντώδεις ἐκπυρσοκοπήσεις τῆς πύλης Μαγιὸ τὸν ἔκαμαν ν' ἀναπηδήσῃ μὲ τὸ οὖς τεταμένον ὡς κύων θηρευτικός· ἡ ἐγγονὴ του ἠναγκάσθη νὰ ἐπινοήσῃ ὅτι ὁ Βαζαῖν ἤρατο νέαν νίκην ὑπὸ τῶν τειχῶν τοῦ Βερολίνου καὶ ὅτι τὰ πυροβολήματα αὐτὰ ἐρίπτοντο ἐκ τοῦ στρατῶνος τῶν Ἀπομάχων πρὸς τιμὴν τῆς νίκης ταύτης. Μίαν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκυλίσκαμεν τὴν κλίνην του πλησίον τοῦ παραθύρου — ἦτο γομίζω πέμπτη, ἡ ἡμέρα τῆς μάχης τοῦ Βούζεμβάλ — εἶδε πολὺ καλὰ τοὺς ἐθνοφύλακας συσσωρευμένους εἰς τὴν πόροδον τοῦ Μεγάλου Στρατοῦ.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ στρατὸς; ἠρώτησεν ὁ γέρων, καὶ τὸν ἠκούσαμεν μουρμουρίζοντα μεταξὺ τῶν ὀδόντων του:

— Κακὸν παραστατικόν! κακὸν παραστατικόν!

Τίποτε ἄλλο δὲν συνέβη· ἀλλ' ἐνόησαμεν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἔπρεπε νὰ λάβωμεν μεγάλαν προφυλάξαι. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐλάβομεν ἀρκετάς.

Μίαν ἐσπέραν, μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸ οἰκηματῶν, ἡ νεῖνις ἦλθε πρὸς ἐμὲ πολὺ τετραγμένη:

— Αὐρίον ἐμβαίνουν, μοῦ εἶπε.

Ὁ θάλαμος τοῦ πάππου ἦτο ἀνοικτός; Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι κατόπιν συλλογιζόμενος αὐτὸ, ἐνεθυμήθην ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχε παράδοξον φυσιογνωμίαν. Πιθανὸν εἶνε ὅτι μᾶς ἤκουσε. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡμεῖς ὠμιλοῦμεν διὰ τοὺς Πρώσους, ἐν ᾧ ὁ γέρων εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τοὺς Γάλλους, εἰς τὴν θριαμβευτικὴν ἐκείνην εἰσόδον τὴν ἀπὸ τόσον καιρὸν περιμενομένην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μικ-Μκὼν θὰ κατέβαινε τὴν πόροδον ἐν μέσῳ ἀνθέων, παιάνων, ὁ υἱὸς του θὰ ἔππευε πλησίον τοῦ στρατάρχου, αὐτὸς δὲ ὁ γέρων, ἐπάνω εἰς τὸν ἐξώστην του ἐν μεγάλῃ στολῇ, ὅπως εἰς τὸ Λοῦτσην, θὰ ἔχαιρέτα τὰς τρυπημένας σημαίας καὶ τοὺς μαύρους ἀπὸ τὴν πυρίτιδα ἀετούς. . .

Ὁ δυστυχὴς γέρων Γιούβ! Εἶχε φαντασθῇ βεβαίως ὅτι ἠθέλαμεν νὰ τὸν ἐμποδίσωμεν νὰ ἴδῃ τὴν παρέλασιν ἐκείνην τοῦ στρατοῦ μας διὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσωμεν νὰ αἰσθανθῇ τόσον μεγάλην συγκίνησιν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ αὐτὸς εἰς κανένα δὲν ἔκαμε λόγον· ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὴν ὥραν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ πρῶσιμὰ τάγματα εἰσέδουν δειλῶς εἰς τὴν μακρὰν ὁδὸν ἡ ὁποία φέρει ἀπὸ τὴν πύλην Μα-

γιὸ εἰς τὸ Κεραμεικόν, τὸ παράθυρον ἠνοιχθῇ ἡσύχως καὶ ὁ συνταγματάρχης ἐφάνη εἰς τὸν ἐξώστην, φορῶν τὴν περικεφαλαιάν του καὶ ὅλην τὴν ἐνδοξὴν στολὴν τοῦ ἀρχαίου θωρακοφόρου. Ἀπορῶ ἀκόμη ποῖα δύναιμι θελήσεως, ποῖον αἰφνιδίον ῥεῦμα ζωῆς τὸν ἐσήκωσεν ὀρθὸν εἰς τοὺς πόδας του. Τὸ βέβαιον ὅμως ἦτο, ὅτι ἴστατο ἐκεῖ ὀρθός, ἐκπληττόμενος διότι ἔδωκε τὰς παρόδους τόσον ἐρήμους, τόσον σιωπηλάς, τὰ δικτυωτὰ τῶν παραθύρων, τόσον κλειστά, τοὺς Παρισίους ἀπαισίους ὡς μέγα λοιμοκαθαρτήριον, καὶ παντοῦ σημαίας, ἀλλὰ τόσον παράδοξους, καταλεύκους μὲ ἐρυθροὺς σταυροὺς, καὶ κανένα πρὸς προὔπαντησιν τοῦ στρατοῦ μας.

Μίαν στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἠπατήθη.

Ἄλλ' ὄχι! ἐκεῖ κάτω, ὀπίσω ἀπὸ τὴν Θριαμβικὴν Ἀψίδα, ἠκούετο θόρυβος ὑπόκωφος, μία δὲ μακρὴ γραμμὴ προὔχωρει ἐν ᾧ ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα. . . Ἐπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ αἰχμαὶ τῶν περικεφαλαιῶν ἔλαμψαν, οἱ μικροὶ τυμπανιστὰί τῆς Ἰέννας ἤρχισαν νὰ κροτοῦν τὰ τύμπανα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν Ἀψίδα τοῦ Ἀστέρος, μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ βαρέως βήματος τῶν ταγματῶν, μὲ τὴν κλαγγὴν τῶν ξιφῶν, ἐξερράγη ἡ χηρὸν τὸ θριαμβικὸν ἐμβατήριον τοῦ Σούβερτ.

Τότε, ἐν μέσῳ τῆς ἀπαισίας σιωπῆς τῆς Πλατείας, ἠκούσθη μία κραυγὴ, μία τρομερὰ κραυγὴ: «Στὰ ὅπλα... Στὰ ὅπλα... Οἱ Πρώσοι!» Καὶ οἱ τέσσαρες σὺλάνοι τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ἐπρόφθασαν καὶ εἶδαν ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸν ἐξώστην, ἕνα μεγαλόσωμον γέροντα ὁ ὁποῖος ἠνωρθώθη, ἐκλονίσθη κινῶν τοὺς βραχίονάς του καὶ κατέπεσε βαρὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. . . Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχεν ἀληθῶς ἀποθάνει ὁ συνταγματάρχης Γιούβ.

[Alphonse Daudet].

A. Π. Κ.

ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Τὴν χίρα Γῆ ἀγάπησαν τέσσαρες πιστοί,
κ' οἱ τέσσαρες τὴν θέλουνε.
Δὸς του, πηγαίνουν κι' ἔρχονται καταποδιαστοί,
δὸς του, προξένεια στέλλουνε,
ὁ καθεὶς ὅ,τ' ἔχει.

Τὸ Ἔαρ, πλέον εὐμορφο, πλέον τρυφερό,
εἶναι παιδί μ' αἰσθήματα.
Γιὰ μόνη τὴν ἀγάπην του ὅλο τὸν καιρὸ,
γιὰ κείνης τὰ θελήματα
ὅλην ἡμέρα τρέχει.

Συνάγει τὰ πετούμενα σ' εὐθυμὸ χορὸν
τὰ κάλλη της νὰ ψάλλουνε·
κιθ' ἄνθος φέρει εὐοσμο, ῥόδον δροσερό,
καὶ ὅλ' αὐτὰ ποῦ θάλλουνε
γύρω της τὰ βάλαι.

Καὶ τὴν ἐνδύει πρόθυμο, πρόθυμο πολὺ,
τὰ πειρὸ ὥραια χρώματα.
καὶ χύνει μὲ τὸ χέρι του ἐπάνω στὴν στολὴ
τὰ πειρὸ καλὰ τ' ἀρώματα,
μὲ χαρὰ μεγάλη.

Τὸ βλέπ' ἡ Γῆ καὶ πρόσωπο κάμνει χαρωπὸ.
— Θαρρεῖς τὰ νοστιμεύεται! —
Καὶ λέγει ἐρωτόληπτη· «Ἐαρ, σ' ἀγαπῶ!»
Ἄλλ' ὅμως δὲν 'πανδρεύεται.
Διατί; Διότι! —

Τὸ Θέρος τολμηρότερο, μ' ὥριμα μυαλὰ,
εἰν' ἄνδρας κ' ἐπιβάλλεται.
Κι' ὡς ἔμβη τὸ κατώφλιο τοῦ καὶ τὸν ἰδὼ καλὰ,
ἀμέσως μεταβάλλεται
ἡ Κυρὰ ἡ πρώτη.

Τὰ ἄνθη τοῦ μεστόνουνε, γίνονται καρποὶ·
τὰ χόρτα στάχυα βγάζουνε.
Τὸ Θέρος παίρνει δρέπανο 'σὺν τὴν ἀστραπῇ
κι' αὐτὰ ποῦ ὠριμάζουνε
τὰ καλοθερίζει.

Τῆς φέρει σίτον ἄφθονο, σίκαλη πολλή,
νὰ θρέψῃ τὰ παῖδιά της.
Καὶ ἄλλους χίλιους χρήσιμους σπόρους κουβαλεῖ
στὰ εὐκαιρα ταμειὰ της,
ὡς ποῦ τὰ γεμίζει.

Τὸ βλέπ' ἡ Γῆ καὶ πρόσωπο κάμνει χαρωπὸ.
— Θαρρεῖς τὰ νοστιμεύεται! —
Καὶ λέγει ληχταρίζοντας· «Θέρος, σ' ἀγαπῶ!»
Ἄλλ' ὅμως δὲν 'πανδρεύεται.
Διατί; Διότι! —

Ὁ ἄρρωστος Φθινόπωρος, μ' ὄψι φθισικὴ,
δὲ 'ἔν της βλέμ' ἀγάλλεται.
Κι' ὡς ἔμβη τὸ κατώφλιο τοῦ τὸν βλέπει 'σπλαχνικῇ,
κι' ἀμέσως μεταβάλλεται
ἡ Κυρὰ ἡ πρώτη.

Ροδίζουν εἰς τ' ὥρατόν της στῆθος, ποῦ σπαργᾷ,
ὀπωρικὰ καὶ κλήματα
καὶ 'μβρίν' ὁ Κύρ Φθινόπωρος μέσα καὶ τρυγᾷ
σταφύλια μὲ φιλήματα,
'στὸ ληνὸ τὰ βάζλει.

Πατεῖ κρασί καὶ πίνουνε μούστιο καὶ βοφοῦν,
μὲ φαλμουδιὰς καὶ θάμματα,
κι' ἐλπίζουν πῶς τὰ νεῖά τα τους· πίσω θὰ στραφοῦν,
θὰ γείνουν 'στὰ γεράματα
κοπελοῦδια πάλι.

Τὸ βλέπ' ἡ Γῆ καὶ πρόσωπο κάμνει χαρωπὸ.
— Θαρρεῖς τὰ νοστιμεύεται! —
Καὶ λέγει· «Κύρ Φθινόπωρε, ναίσεις, σ' ἀγαπῶ!»
Ἄλλ' ὅμως δὲν 'πανδρεύεται.
Διατί; Διότι! —

Ὁ Κύρ Χειμῶς, ὁ τύραννος μὲ λευκὰ μαλλιά,
στὸν ἔρωτά του σφάλλεται.
Κι' ὡς ἔμβη τὸ κατώφλιο τοῦ νὰ τὴν ἰδῇ σταλὰ,
ἀμέσως μεταβάλλεται
ἡ Κυρὰ ἡ πρώτη.

Κρυφὸς τῆς κόδει τούρτουρας τῇ θερμῇ πνοῇ
παγώνει, λές, τὸ αἷμά της.
Καὶ μένει μέτ σταῖς φλέβες τοῦ ἀψυχ' ἡ ζωή,
καὶ κρυερὸ τὸ βλέμμα της
ἀπ' ἀπελπισία.

Ὁ Κύρ Χειμῶς στολίζεται καὶ φορεῖ λευκὰ,
χιονάτα, 'σὺν τὰ γένεια του.
Στέλλει κι' αὐτῆς ὀλόλευκα, βουχα νυμφικὰ,
ν' ἀλλάξῃ ἡ χαχαρένια του,
γιά τὴν ἐκκλησία.

Τὸ βλέπ' ἡ Γῆ, καὶ πρόσωπο κάμνει σκυθρωπὸ.
— Θαρρεῖς δὲν νοστιμεύεται! —
Καὶ λέγει· «Κύρ Χειμῶνις, δὲν σέ ἀγαπῶ!»
καὶ δὲν τὸν ὑπανδρεύεται.
Διατί; Διότι! —

Τὸ Καλοκαίρι τ' ὁμορφα πάλι θὰ φανῇ,
τὸ τρυφερὸ κοπέλι τοῦ.
Καὶ στῶν πουλιῶν τὴν εὐθυμὴ καὶ γλυκεῖα φωνή
θὰ κινήθουν τὰ μέλη τοῦ
νὰ γενῇ ἡ πρώτη.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πλούσιος θεὸς τοῦ Δημητράκη εἶνε βαρύνως ἀσθενής, ὁ δὲ τρυφερὸς ἀνεψιὸς καὶ μόνος κληρονόμος τοῦ στέλλει ἕνα ὑπνρέτην διὰ νὰ τὸν περιποιῇται, συνιστῶν εἰς αὐτὸν νὰ ἐκπληροῖ προθύμως ὅλας τὰς ἐπιθυμίας τοῦ γέροντος, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ ἀντιλέγῃ ποτὲ εἰς αὐτόν.

Πρὸ ἡμερῶν κατὰ τινα στιγμὴν ὁ ταλαίπωρος ἀσθενής, βασιανίζόμενος ἀπὸ δριμυτάτους πόνους, φωνάζει ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τοῦ·

— Ἀχ, ὁ κακὸς τυχὸς! τί ὑποφέρω! Τί καλλίτερα θὰ ἦτον νὰ εἶχα ἀποθάνει νὰ ἀναπαυθῶ ἀπὸ τὰ βάσανα!

Εἰς αὐτὸν ὁ ὑπνρέτης, πιστὸς εἰς τὰς συστάσεις τοῦ Δημητράκη, ἀποκρίνεται·

— Καὶ βέβαια, ἀφέντη· πολὺ καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ γλυτώσετε μιὰ γιὰ πάντα!

* *

Ὁ κ. Μ* ἀπέκτησε διδύμα, τὰ εὐτυχὲς δὲ τοῦτο γεγονὸς σπεύδει νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ διὰ τοῦ ἐξῆς ἐπιστολίου·

«Ἐν βίᾳ σὺς ἀναγγέλλω ὅτι ἡ Ἑλένη (ἡ σύζυγός του) ἐγέννησε σήμερον διδύμα. Προσεχὼς πλειότερα».

* *

Ἡ πλέον ἀφόρητος θλίψις·
Νὰ θέλῃ τις νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἐγγονοῦ καὶ ἂντ' αὐτῆς νὰ θλίβῃ τὴν χεῖρα τοῦ μᾶμης.

* *

Εἰς τὴν ἐξοχὴν·

Εἰς κύριον ἱστάμενος πρὸ ἐνὸς φράκτου πρὸς χωρικὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον·

— Δὲν μοῦ λές, φίλε μου, ἐδῶ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔμβῃ μέτα;

— Μπᾶ! πῶς δὲν ἔμπορεῖτε! τῇ φραγῇ τὴν ἔχουν γιὰ νὰ μὴ βγίνουν τὰ βώδια· ἐμπᾶτε τοῦ λόγου σας!